

APRÈS CHARLIE!

Numéro spécial: Un an après

CHARLIE'S NOT DEAD!

Barbara Wolfer
Conseillère culturelle de l'Ambassade
de France en Israël
Directrice de l'Institut français d'Israël

L'attaque de Charlie Hebdo perpétrée à Paris le 7 janvier 2015, mais aussi les attentats qui l'ont suivie jusque très récemment, ont suscité de très nombreuses réactions, notamment bien entendu sous la forme de dessins et de caricatures. L'Institut français d'Israël avait été particulièrement sensible à l'édition, par l'Association des caricaturistes israéliens, d'un magazine en hommage à Charlie hebdo. C'est donc très naturellement, qu'avec son Président, Nimrod Reshef, est née l'idée de cette exposition de caricatures, présentée un an après l'événement. Une trentaine d'artistes, français et israéliens, ont généreusement apporté leur contribution à l'exposition en nous adressant un ou plusieurs dessins, inspirés par ces attaques, et qui constituent autant de mises à l'écart, intelligentes et railleuses, de la brutalité de la situation. L'Ambassade de France et l'Institut français d'Israël remercient très chaleureusement tous les contributeurs de l'exposition, pour leur engagement et leur talent.

רחל אחנוב
Rachel Achunov

יובל כספי
Yuval Caspi

ברברה וולפר
יועצת תרבות
מנהלת המכון הצרפתי בישראל

המתקפה על "שארלי הברדו" בפריס, ב-7 בינואר 2015, וגם המתקפות שבאו לאחריה לא מכבר, עוררו תגובות רבות מאוד, ובייחוד, כמובן, תגובות מאוירות וקריקטוריות. לליבו של המכון הצרפתי בישראל נגע באופן מיוחד הוצאתו לאור של גליון מיוחד לכבוד "שארלי הברדו" על ידי אגודת הקריקטוריסטים הישראלית. היה זה אפוא אך טבעי שבשיתוף פעולה עם יו"ר האגודה, נמרוד רשף, נולד הרעיון של תערוכת הקריקטוריות הזאת שנערכת שנה לאחר הפיגוע. אמנים רבים, צרפתים וישראלים, תרמו לתערוכה כששלחו אלינו איורים בהשראת המתקפות האלה, איורים שעצם הווייתם מוקיעה באופן מפורק ומלגלג על הברוטליות של המצב. שגרירות צרפת והמכון הצרפתי בישראל מודים בחום לכל התורמים לתערוכה, עבור הירחמותם וכשרונם.

Eric Laplace

פאריק
אריק לאפלאס

Barbara Wolffer
 Counsellor for cooperation and cultural action,
 Director of the French Institute in Israel.

The attacks against Charlie Hebdo committed in Paris on 7th January 2015, as well as the more recent events in November have provoked many reactions, and notably drawings and caricatures. The French Institute in Israel was particularly sensitive to the publication by the Association of Israeli Caricaturists of a magazine dedicated to Charlie hebdo. It is therefore natural that with its President, Nimrod Reshef, we devised the idea of a caricature exhibition one year later. Thirty French and Israeli artists have generously supported the exhibition by contributing designs inspired by these attacks distancing the brutality of the situation with intelligence and mockery. The French Embassy and the French Institute in Israel warmly thank the following for their help, contributions and talents.

Richard Nagy

רישאר נאגי

Avi Katz

אבי כץ

celebrating our
 one year anniversary

"Célébrons le premier anniversaire"
 Ofer Zanzuri

"חוגגים שנה"
 עופר זנזורי

The attacks against Charlie Hebdo created ambiguity: French flags flowered in the streets and people sang the Marseillaise. Charlie Hebdo is anything but chauvinistic: Cabu fought in the Algerian war - two years he thought that were stolen from him. Quite rightly we paid homage to the police, even although Charlie's anarchists were against police repression. We have seen drawings of the artists wearing haloes, speaking to God the father and people lighting candles in churches, even though our artists were probably atheists and violently anti-clerical.

All of that is a thousand leagues from the spirit of Charlie Hebdo but homage needs to be paid for the stakes go well beyond a satirical image: we also have to pay homage to the innocent victims, killed simply because they were simply shopping in a casher supermarket, and to the police who were defending citizens, yet they too are citizens, to employees who had the misfortune to cross the path of the assassins ... For them, it's not about defending the 'Charlie spirit' but simply about asserting the presence of a people faced with a threat that goes beyond the defense of ideas and principles because it attacks our very values and our identity.

The Charlie affair is not limited to a single question about the freedom of expression, as so often thought. Most people have forgotten that this is about the freedom of conscience denied by Charlies' assassins, above all about not believing in any revealed truth. It is about the rights of man (article 18)

These ambiguities weaken democracy: contradictions, indecisions, guilty cowardice... We must live with them, because Liberty, Equality and Fraternity need to be constantly valued. It is a battle. It is the price of humanity.

Didier Pasamonik, journalist.

"The French anthem"
 Phil Umbdenstock

"ההמנון הצרפתי"
 פיל אומבדנסטוק

Les attentats contre Charlie Hebdo ont créé bien des ambiguïtés : on a vu fleurir des drapeaux français dans les rues alors que d'autres chantaient la Marseillaise. Or Charlie Hebdo est tout sauf cocardier : Cabu avait connu la Guerre d'Algérie, deux années qu'on a lui avait volées, pensait-il. On a, à juste titre, rendu hommage aux policiers, alors que les anars de Charlie étaient contre la répression policière. On a vu plusieurs dessins montrer les dessinateurs de Charlie avec des auréoles dialoguant avec Dieu le père, vu des gens poser des cierges comme dans des églises, alors que nos artistes étaient probablement athées et violemment anticléricals.

Tout cela est à mille lieues de l'esprit de Charlie Hebdo mais un hommage devait être rendu car l'enjeu va bien au-delà de la feuille satirique : nous avons eu aussi à rendre hommage à des victimes innocentes tuées simplement parce qu'elles faisaient leurs courses dans un magasin cachier, à des policiers qui défendaient les citoyens et eux-mêmes citoyens, des employés qui avait eu la malchance de croiser les assassins... Pour eux, il ne s'agit pas de défendre un "esprit Charlie", mais simplement d'affirmer la réunion de tout un peuple face à une menace qui va au-delà de la défense d'idées et de principes mais qui s'attaque à nos valeurs-même et à notre identité. L'affaire Charlie ne se limite à la seule question de la liberté d'expression, comme on l'a cru trop souvent. La plupart ont oublié qu'il s'agit ici de la liberté de conscience niée par les assassins des dessinateurs de Charlie, notamment celle de ne croire en aucune vérité révélée. Il s'agit ni plus ni moins d'un droit de l'homme (article 18).

Ces ambiguïtés affaiblissent la démocratie : contradictions, indécisions, lâchetés coupables... Nous devons vivre avec, car la Liberté, l'Égalité et la Fraternité doivent être évaluées à chaque instant. C'est un combat. C'est le prix de l'humanité.

Didier Pasamonik, journaliste.

הפיגועים נגד "שארלי הכדו" יצרו אמביוולנטיות ראינו את דגלי צרפת מונפים ברחובות בזמן שאחרים שרו את המאסייז, אך "שארלי הכדו" הוא הכל פרט ללאומני. קאבו להם במלחמת אלג'יריה, גנבו לי שנתים מתחייב, הוא חשב הקהל הצעידו לשוטרים בצדק, אך האנטיסטים של "שארלי" היו נגד זיכור משטרת. ראינו כמה אנשים ובהם מאירי "שארלי" ועל ראשיהם חילות, מדברים עם אלוהים, ראינו אנשים מדליקים נרות בכנסיות, בעוד שאמנים אלה היו, ככל הנראה, אטאסטים ומתנגדים לדת בחריפות. כל אלה דווקאם שנת או מרווח של "שארלי הכדו", אבל את הכבוד הייבם היו לחלוק, מפני שנה שעמד על הפרק, הוא מעבר לדף המאסייה. היינו הייבם לחלוק כבוד לפרובנות ההמנים שנרגו רק משום שהם ערכו את קיימותם במסורת כשרה, לשוטרים שהגנו על האזרחים. האזרחים שאחרת גורלם להחליק ברצועה... עבורם, לא מדובר בהגנה על "רוח שארלי", אלא פשוט באישור אחרותו של עם שלם. אחרות אל מול איום שהינו יותר מהגנה על רעיונות ועקרונות, אלא איום שתוקף את הערכים שלנו עצמם ואת הזהות שלנו. פרשת "שארלי" אינה מצטמצמת לכדי סוגיה אחת של חופש הביטוי, כפי שחושבים לעיתים קרובות. הדרב שכחו שמדובר כאן בחופש המצפון, שרונאו המאיימים של "שארלי" הכחישו, ובייחוד בחופש לא להאמין באף אמת נראית לעין מדובר לא פחות ולא יותר בוטת האדם (סעיף 18).

האמביוולנטיות הזאת מחלישה את הדמוקרטיה: סתירות, חוסר החלטת, פחדנות, אשמה. אנחנו חייבים להיות עם זה, משום שהייבם לבחון את החרות, השוויון והאזרח בכל רגע ורגע. זה מאבק. זה מדור האנשים.

דידיה פאסמוניק, עיתונאי.

חבר רוו
 Robert Rouso

The wait for Charlie Hebdo !!! not a good sign !
 Eric Laplace

פעמוני כנסיה עבור שארלי הכדו
 זה לא דבר טוב
 אריק לאפלאס

Générations Charlie Hebdo

Le 7 janvier 2015, deux hommes armés tinent chez Charlie Hebdo à Paris. Ils assassinent onze personnes dont les dessinateurs, Cabu, Wolinski, Charb, Tignous, Honoré... Charlie Hebdo est un journal bien connu en France, synonyme de rire et d'irrévérence depuis 1960 quand une poignée de dessinateurs et d'humoristes s'unissent autour du mensuel Hara-Kiri. Ils y ridiculisent tous les pouvoirs, politiques, militaires, religieux, industriels... Et en retour sont victimes de la censure d'état. Pour y échapper, Hara-Kiri se dédouble d'un hebdomadaire qui devient Charlie Hebdo en 1971. Jusqu'en 1981, Charlie rencontre une popularité massive quand le pays est dominé par le conservatisme. En 1992, Charlie Hebdo reparait pour affronter aussi bien les dérives du pouvoir, que le racisme de la nouvelle extrême-droite et ses alliés catholiques fondamentalistes. A partir de 2007, des organisations islamistes qui ne comprennent pas la critique envers les religions se plaignent des dessins de Charlie Hebdo sans qu'on puisse imaginer que cela aboutirait à la tuerie du 7 janvier 2015. S'ils ont enlevé la vie de dessinateurs populaires et géniaux, ils ont renforcé l'esprit de Charlie qui continue aujourd'hui de rire de la bêtise universelle.

Laurent Mélikian, journaliste.

אלן דובוקין
Alain DuBouillon

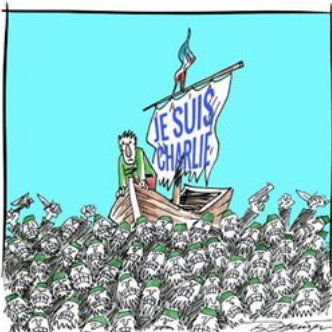
Charlie Hebdo generations

On the 7th January 2015 two armed men stormed Charlie Hebdo's offices in Paris and started shooting. They assassinated eleven people, including the artists Cabu, Wolinski, Charb, Tignous, Honoré... Charlie Hebdo is a well-known magazine in France, synonymous with laughter and irreverence since 1960, when a handful of artists and comic draughtsmen started work at the monthly magazine Hara-Kiri. They ridiculed all forms of power - political, military, religious and industrial... And duly became the victims of state censorship. To escape this control they set up a new weekly magazine that became Charlie Hebdo in 1971. Until 1981, Charlie was immensely popular during a period when the country was dominated by conservatism. In 1992, Charlie Hebdo was relaunched to challenge what they perceived as excesses in the political system, as well as the racism of the far right and their catholic-fundamentalist allies. From 2007, islamic organizations who do not accept the criticism of religion objected to Charlie Hebdo's drawings, but nobody could have foreseen that this would lead to the killings on the 7th January. Though they took the lives of these popular and brilliant caricaturists, the murders reinforced the spirit of Charlie which continues to laugh at universal stupidity to this day.

Laurent Mélikian, journalist.

"Where is Charlie?"
Batti Manfrelli

Boris Erenburg

Charlie Hebdo generations

On the 7th January 2015 two armed men stormed Charlie Hebdo's offices in Paris and started shooting. They assassinated eleven people, including the artists Cabu, Wolinski, Charb, Tignous, Honoré... Charlie Hebdo is a well-known magazine in France, synonymous with laughter and irreverence since 1960, when a handful of artists and comic draughtsmen started work at the monthly magazine Hara-Kiri. They ridiculed all forms of power - political, military, religious and industrial... And duly became the victims of state censorship. To escape this control they set up a new weekly magazine that became Charlie Hebdo in 1971. Until 1981, Charlie was immensely popular during a period when the country was dominated by conservatism. In 1992, Charlie Hebdo was relaunched to challenge what they perceived as excesses in the political system, as well as the racism of the far right and their catholic-fundamentalist allies. From 2007, islamic organizations who do not accept the criticism of religion objected to Charlie Hebdo's drawings, but nobody could have foreseen that this would lead to the killings on the 7th January. Though they took the lives of these popular and brilliant caricaturists, the murders reinforced the spirit of Charlie which continues to laugh at universal stupidity to this day.

Laurent Mélikian, journalist.

"Shit! It grew like weed"
On the cover: "Nothing is forgiven"
Michel Kichka

"Ever since they don't draw Mohamed, they're much funnier"
Vadik Sandier

Still alive
Eric Laplace

דורות "שארלי הבדו"

ב-7 בינואר 2015 מתחו שני גברים חמושים כויד משטרה "שארלי הבדו" במסגרת דם. הם רצחו אחד-עשר איש וכינונים השארליים, קאבו, וולנסקי, שארב, טיגנוס והונורé. "שארלי הבדו" הוא שבועון ידוע בעברת השטח הוא הילה נרדפת לבידור ולעז-זרם. הוא נמצא. הוא הוקם ב-1960 כשבועון סאטיריים וסומריטיסט. נאספו סביב השבועון "ההארא-קירי". ועד שנת 1981 לא נעשה אף כל נזקיק השלטון, פוליטי, קאבו, שארב, טיגנוס, חונורé, וולנסקי, ופארו. נמצא נמנע כויד הצנזורה. כויד הליקוט נקבת "ההארא-קירי" המפצן "שבועון שארב" ב-1971. הישראל "הבדו" נהא להצטרף גדולה עד למינורה 1981, בארומ יומם השטריים שלוש בארפת. ב-1992, השבועון הופיע נחמש כויד הליקוט על התנודות השלטון מעד אחר ונלל המענת על היסון הערעון ההדוש ונבי כרויו והתליים. כן נצד השט. החל משנת 2007 ארטנים אסלמיסטיים, שלא הניב את הביקורת של השבועון שליו ארטנו הדת, מתו נננד האוריום של "שארלי הבדו", כבלי שאפטר הוד. נחזות שזה יוכל לרחה של ה-7 בינואר 2015. הם אף נדחו את הודים של האריום טיגנוס והספר "לאריום" שה' שום חודש את רודח של "שארלי הבדו", שמפצן ביסום אלה לתחוק לאוולות הכל שלולית.

לורן מליקיאן, עיתונאי.

"Freedom of exp..."
Pierre Ballouhey

Cette liberté que les gouvernements ne peuvent ni nous octroyer ni nous retirer.

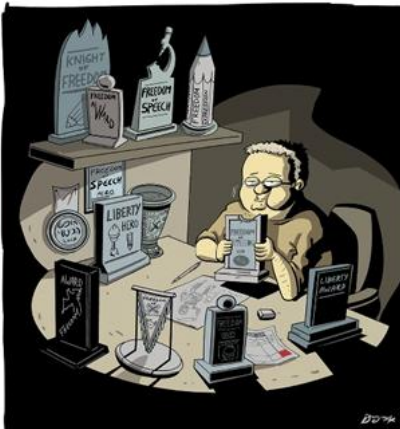
La liberté d'expression est une chose sérieuse et relativement simple. Et ce n'est pas difficile d'être pour la liberté d'expression puisque les mauvais sont toujours contre. Si cette liberté est menacée c'est parce que les bons sont de moins en moins nombreux et que les mauvais se reproduisent. Et quand il ne restera plus de bons ça signifiera que la liberté d'expression aura disparu. Des politiciens obscurs, et ils sont nombreux autour de nous, feront toujours semblant de défendre la liberté d'expression tout en passant le plus clair de leur temps à la bafouer en attirant la haine. Ils autoriseront la liberté d'expression tout en la rendant caduque, voire dangereuse pour ceux qui l'utilisent. Passer pour un héros face aux forces du mal est un jeu d'enfants. Par contre ce qui est très dur et très compliqué à défendre c'est la liberté de pensée. Car l'homme est seul face à lui-même, sans pressions extérieures et sans pouvoir compter sur l'avantage très relatif qu'il pense avoir sur la majorité violente. Celui qui jouit de sa liberté de pensée, celui qui cultive courage, tolérance et liberté, a plus de facilité de faire front à l'hostilité ambiante. La liberté de pensée n'est ni un sujet dont on parle aux infos, ni une cause pour laquelle on descend dans la rue. Cette liberté ne s'écroule que par l'éducation, par son exercice et sa pratique. Et si nous la pratiquons plus souvent elle serait beaucoup moins fragilisée par les forces obscures de ses opposants. La liberté de pensée est une attitude à la fois hasardeuse, sceptique, dynamique, altruiste, courageuse et surprenante, et peut parfois être menaçante et dérangeante, et ce sont probablement les raisons pour lesquelles si peu de gens se battent pour elle et lui préfèrent tous ces types de régime qui conviennent les gens se battre contre ceux qui ne pensent pas comme eux. Il faut s'opposer à tout pouvoir qui essaye de limiter cette liberté. Mais par ailleurs il faut cultiver cette liberté de pensée car sans elle aucune forme de pouvoir n'est viable. Tout pouvoir aspire par nature à diminuer, et la pensée aspire par nature à l'élévation de l'esprit. Il me paraît important de rappeler que la liberté de pensée implique humour, ouverture et subversion, seuls capables de changer le visage de tout ce qui est trop lourd et trop sérieux. L'humour a ce pouvoir de craquelier le fond de teint, de s'insinuer dans les recoins les plus profonds, de élever les ballons les plus gonflés, de mettre à nu faux semblants et faux-veils, de faire face à tous les maux de l'humanité. Les forces obscurantistes n'aiment ni l'humour ni la liberté.

Yair Garbus, écrivain et artiste.

החופש שהשלטון לא יכול להעניק לנו ולא ליהור נאחמו

חופש הביטוי הוא עניין חשוב, ושטח באופן יחסי. לא קשה להיות בעד חופש הביטוי וזו משהו שרובנו תודי נודד. אם נפגע חופש הביטוי סימן הוא שרובנו מתרבים והטובים מתחשבים. אם לא נשארו טובים סימן שחופש הביטוי דרב. גם פוליטיקאים אפלים מיותר, ואנחנו מופתים במפגש מינו החופש מינו חופש הביטוי. ונגנו, יקשה את טריות ומצב וליקוטיו שאנא. הם יאפשרו ביטוי חופשי ויבטו אחר לבלתי משולם ומסכן את המשמעות. בו. אבל כאסדר, כול מולד חרשתי קל יחסית ליות גבור. מה טקסטה ומספרן הרבה יותר. זה השטרה על חופש המשמעה. כבניין זה חופש אדם כול צענו ואננו מופצן על-ידי גורמים חיצוניים ואננו מנתנם ביריות חרשתי על הרוב האלים. בו טקסנו וצענו חופש משמעה. בו שרונה לא צענו לאומן, מיתדות חרזות ויטורן בוקן על חופש עיתונות. על חופש המשמעה לא מיתונות מחרשות את חופש המשמעה לא מיתונות מחרשות. חופש כולו תפיש כולו מנתנם ומנתנים. מנתנים ומנתנים. זה חופש ביטוי המשמעה חופשית יתנו ומשמעותי. אל חוד מנתנים כול כל מנתנותם ומנתנותם של חרזות. על חופש המשמעה זו מנתנה הרפתקאות הספריות ומנתנה הדיבורית והשקפה ואפתרת ומפתרת ולעיתים מפתרת ומכונה ולכן כל כח מנתנים ועיתונות מסכנות הוא ומעיתונות על פנז את כל כויו המשמעותי ומשמעותי. ואף חוד מנתנים ישראל אנושים החלום כול החלום עירום. צויר החלום כשלטון ומנתנות העשית מלפנצם כל חופש, אבל במבטיל חובה העשיר את כל החלום על חופש המשמעה בו משמעותי, ירה אשר היות, לעולם לא חופשי. כנסנו מחרות ויא טקסנו העשית מחרות טענה המשמעה להרסיה. צויר כנון מ חופש המשמעה כולו את החופש ואת המיתות והתחרות ואלה משיגה את פניה של הרעיונות. חופש טקסנו כל טע, נגנס חודר אל חוד חרשתי שמכריש, מפצן כויוני מנתנים. חופש חופשית עשית חופשית, מחרוד עם החלום שמכריש. על כל מיתות האלה לא רוצים את החופש ואל את החופש,

יאיר גרבוס, אמן וסופר.

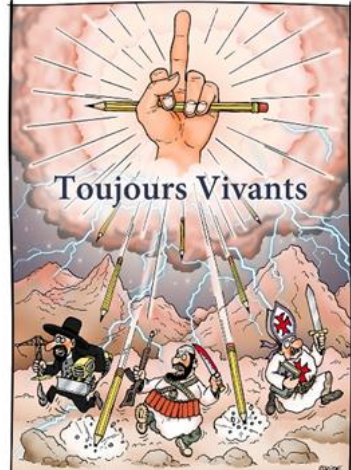

Uri Fink

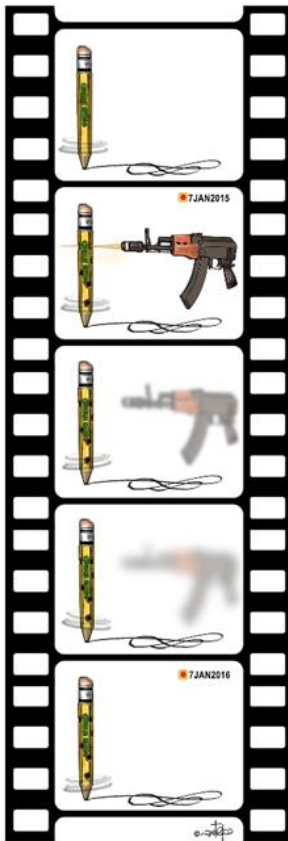
The Freedom that the government cannot give us or take away from us.

Freedom of expression is an important issue, and relatively simple. It's not hard to be in favor of freedom of expression, if only because the bad guys will always be against it. When freedom of speech is damaged it's a sign that the bad guys are increasing and the good guys decreasing. If the good guys are gone, it's a sign that the freedom of expression has been destroyed. Even very malcontented politicians, and we are surrounded by such, try to pretend to support freedom of expression, while spending most of their time inciting and fanning the flames of hatred. They'll allow free expression and make it unprofitable and dangerous to its users. But as we said, to be a hero against forces of evil is relatively easy. What's difficult and more complicated is preserving the freedom of thought. It's about a man facing himself, not stimulated by external forces or comforted by his superiority over the violent majority. One who has adopted freedom of thought, taught himself bravery, openness and freedom will have no problem facing external hostility. Freedom of thought isn't reported in the news or strengthened by demonstrations of support. To achieve such complete, total freedom we need to teach and practice. If we were more practiced in free thought our thoughts would not so easily become contaminated by the twisted will of the evil schemers. The freedom of thought is adventurous, skeptical, changing, dynamic and responsive, challenging and surprising, sometimes disturbing and embarrassing. This is why so few people are interested in this entirety and prefer to face all kinds of regimes and police forces, with the absolute certainty which sends people to fight those with whom they disagree. It is necessary to combat the regime and its natural tendency to restrict all freedom, but at the same time it is our duty to enrich the groundwork of the freedom of thought because will never be free of government, whatever form it may take. By its very nature government is meant to overwhelm, while thought in its essence is meant to soar. It should also be mentioned that freedom of thought creates humor, openness and subversion and those change the face of seriousness. Humor peels all plaster, enters and penetrates into the narrowest cracks, and bursts inflated balloons, revealing pretense and hypocrisy, and facing the greatest sorrows. It is because of these capabilities that the powers that be are against both humor and freedom.

Yair Garbus, artist and author.

עדין לופאס
עדין לופאס

Shimon Cohen

"Mes amis, on s'est fait avoir!"
Roy Friedler
"חברים, אני חושב שאנחנו נהרסנו..."
רוי פרידלר

Arkady Tzykun

Phil Umbertstock

"C'est marrant, pas le pipi?"
"This is not funny!"
Shay Charik

APRÈS CHARLIE!

"Your charlie appetit, main course is served in november"
Nimrod Reiter
"בבוקר, אפיקוריפס 'שארלי' היתה המנה הראשונה שזוהתה באוקטובר"

Benjamin Wingz

Alain DuBouillon

"And now, just for fun: a small caricature"
Bath

Vladik Sander

Pierre Ballochey

"... Une autre attaque!"
Robert Rouvoa
"40% מהאנשים הרוצחים 'שארלי' הם נוצרים"

"Wake up!"
Andy Cebasu

"Silence il vous plait?"
Moshik Lin

Richard Nagy

Ansel Alter

יובל כספי
Yuval Caspi

לארן מאליקיאן
laurent Mèlikian

מושיק ליין
Moshik Lin

מישל קישקה
Michel Kichka

נמרוד רשף
Nimrod Reshef

עופר זנזורי
Ofer Zanzuri

פייר באלוואי
Pierre Ballouhey

פיל אומבדנסטוק
Phil Umbdenstock

רובר רוסו
Robert Rousso

רועי פרידלר
Roy Friedler

רחל אחונוב
Rachel Achunov

רישארד נאגי
Richard Nagy

שי צ'רקא
Shay Charka

שלמה כהן
Shlomo Cohen

אביטל אלטר
Avital Alter

אבי כץ
Avi Katz

אורי פינק
Uri Fink

אלן דובויון
Alain DuBouillon

אנדי צ'אושו
Andy Ceausu

אריק לאפלאס
Eric Laplace

ארקדי ציקון
Arkady Tzykun

באטי מאנפראלי
Batti Manfruelli

בוריס ארנבורג
Boris Erenburg

בנג'מין ווינגו
Benjamin Wingz

דידייה פאסאמוניק
Didier Pasamonik

ולדיק סנדלר
Vladik Sandler

יאיר גרבוז
Yair Garbuz

Nimrod Reshef, Curator.
Barbara Wolffer, Cultural Counsellor, French Embassy in Israel. Director of the French Institute in Israel.
Roselyne Dery, Attaches for books and literature.
Adi Reshef, Design and production.
Dr. Kate Grandjouan, Art Historian.
Dr. Dorit Shilo, Translator.
Special thanks to Michel Kivenko, Michel Kichka, Yuval Caspi & Avi Katz.

INSTITUT
FRANÇAIS

נמרוד רשף, אוצרת
ברברה וולפר, יועצת תרבות, מנהלת המכון הצרפתי בישראל
רוזליין דריי, נספחת לענייני ספרים והוצאה לאור – מנהלת המדיאטק
עדי רשף, עיצוב והפקה
ד"ר קייט גראנדג'ואן, היסטוריונית לאמנות
ד"ר דורית שילה, מתרגמת
תודה מיוחדת למישל קיוונקו, מישל קישקה, יובל כספי ואבי כץ

israeli cartoon association